

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. december 25.
(péntek)**

Horváth Géza

ISTEN MEGJELENT TESTBEN

Énekek: 328; 318

Alapige: 1Tim 3,16

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, mennyei Atyánk, hogy ünnepet szentelhetünk. Magasztalunk téged, hogy vannak ünnepeink, mert te akartad, te rendelted azokat. Ezek az ünnepek mind arról szólnak, hogy úgy szeretted ezt a világot, hogy Jézus Krisztust elküldted nemcsak a betlehemi jászolba, hanem emberi testbe, az emberi létbe is, és az ebből fakadó nyomorúságokba. Köszönjük neked, hogy szenvedésével és engesztelő, egyszeri, tökéletes golgotai kereszthalálával szerezte meg számunkra az üdvösséget, feltámadása által pedig nekünk ajándékozta azt, személyesen az ő népének, az ő gyermekeinek. Hadd magasztaljunk téged, Urunk, hogy valóban, minden ígéret Te benned lett igenné és ámenné. Köszönjük, hogy akire az Ószövetség idején vártak, az az idők teljességében elérkezett. Áldunk téged azért, hogy ennek örömhíre kétezer év óta hangzik, ezen a mai ünnepen is. Köszönjük, hogy egy évben egyszer különösen is középpontba kerül a testet öltés csodája és ennek a testet öltésnek a szükségessége.

Köszönjük neked, hogy így lehetünk mi is az ige közelében ma, ezen az ünnepen. Köszönjük, hogy hívsz bennünket a Fiú dicsőítésére, hiszen azt mondtad, Atyánk, hogy őbenne gyönyörködsz, őt hallgassuk! Köszönjük a kijelentést, ami odairányítja tekintetünket a mennybe, ahol Krisztus van. Áldunk téged, hogy nemcsak alászálltál Úr Jézus Krisztus, hanem meg is dicsőültél. Engedd, hogy egész lényedet dicsőítsük, téged lássunk győzedelmes Úrnak, aki nekünk életet hoztál! Ó, milyen szükség volt arra, hogy felemeljen bennünket, mert volt honnan felemelni és kiemelni! Köszönjük, hogy magaddal ragadtál bennünket, és hit által mi is megragadhatunk téged. Ezért kérünk, hogy adj élő hitet, és növeld a mi hitünket!

Kérünk, hogy áldd meg ünnepeinket és az ige üzenetét számunkra!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígéjét hallgassuk meg a Timótheushoz írt 1. levél 3. fejezetének a 16. verséből: *„És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.”*

Köszöntöm a kedves testvéreket, gyülekezetünk tagjait a nemzethatáron túl is! Engedjétek meg, ha nem is név szerint, de legalább megemlítem, hol vesznek részt gyülekezeti tagjaink online istentiszteleteinken! Így köszöntjük a mi testvéreinket Rabatban, Los Angelesben, Vanuatun, Svájcban, Kanadában, Párizsban, Brüsszelben, Ausztriában, Németországban, és bizonyára nem is teljes a felsorolás. Hadd kívánjunk az igehirdetés kezdetén Istentől megáldott ünnepet mindnyájatoknak, testvérek! Szeretnénk együtt magasztalni ma is az Urat, és áldani jóságát, türelmét, szeretetét, melyet kijelentett és megbizonyított Jézus Krisztusban!

Ez a karácsonyi ige, amit felolvastam, jóval az első karácsony után íródott, és nagyon egyszerűen ragadja meg ennek az ünnepnek az üzenetét: „Isten megjelent testben,” de ugyanerről beszélt János is az evangéliumában, ő úgy fogalmazta meg, hogy az „Ige testté lett”. Ez a karácsony örömhíre. Isten megjelent testben, az inkarnáció, a testet öltés nem öncélú esemény volt, hanem ennek mi voltunk és vagyunk a kedvezményezettjei. Érettünk és miattunk történt mindez.

Figyeljük meg, hogy a Szentírás mindig úgy beszél a karácsonyról, hogy mi az üzenete, mondanivalója, hatása, ereje mind a mai napig a számunkra! Például a Tituszhoz írt levélből sokszor idézzük azt az ígét, hogy „... megjelent az Isten üdvözítő kegyelme...” – csak a folytatást sokan elfelejtik, hiszen ott úgy folytatódik: „Amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk ebben a jelenvaló világban.” Vagyis annak, hogy Isten megjelent testben, legyen következménye a mi hívó életünkben! Hogy az Ige testté lett, ne úgy konstatáljuk, mint egy akkori eseményt, hanem mindig úgy, mint személyes életünkben mind a mai napig ható evangéliumot és üzenetet! János apostol bizonyoságot tesz arról, hogy eljött a világosság; azért, hogy a sötétségben ragyogjon! Milyen sötétségről van szó? A világ sötétségéről, az emberi elmének az elhomályosodásáról.

Ma arról beszél az Isten ígéje karácsonykor, hogy Isten megjelent testben, az Isten emberképűvé lett; megüresítette magát – mondja egy másik helyen az ige. Emberré is lett, de azért, hogy mi valami istenit, mennyeit hordozhassunk magunkban. Ahogy a Filippibeliekhez írt levélben mondja az apostol: a mi testünket az ő dicsőséges testéhez majd hasonlóvá teszi. Erről a csodáról sok-sok bibliai ige és kijelentés beszél nekünk. Úgy is mondhatnám, hogy az ember számára az egyetlen esély: Jézus. Ő azért szállt alá, hogy bennünket felemeljen.

Ez az evangélium üzenete, hogy *benne és általa a bűnesetben megsértett Isten mintegy visszaajándékozta magát nekünk*. Mózes 1. könyvében olvassuk, hogy a bűneset után hallja Ádám és Éva, hogy Isten hűvös alkonyatkor jár a kertben. Nos, ugyanerről beszél nekünk a karácsony, csak nem úgy fogalmazza meg az evangélium, az Újszövetség kezdete, hogy „Isten hűvös alkonyatkor jár a kertben”, hanem úgy, hogy „találtok egy gyermeket a jászolban”. Ott nem a kertben jár Isten, hanem belefekszik egy jászolba. Vagy menjünk tovább, mert hiszen nem ma-

radt ott, felment a keresztre! Ott is azt lehetett látni, amit az a százados látott: bizony ez Isten Fia volt!

Amikor Isten lejön, leszáll, amire vártak az ószövetségi próféták – bárcsak leszállnál – ez karácsonykor megtörténik. Ezért hirdetjük ma is, ennyi esztendő után, hogy számunkra a karácsony nem egy emlék, mint más ünnepek, hogy emlékezzünk, mi történt akkor. Általában a világi ünnepek, egy ország ünnepei erről szólnak, de a karácsony és minden ünnepünk, ami a Bibliában van, arról beszél, hogy minek kell történnie most. Olyan csodálatos, hogy Isten ugyanazzal a szándékkal, ugyanazzal a jóakarattal – ahogy Lukács megfogalmazza – keresi a bűnöst! Karácsony ugyanazt jelenti, mint az Édenkertben feltett kérdés. Megkérdezi Isten: hol vagy, és megmutatja neked és nekem, hogy hol lehetsz. Nemcsak azt mutatja meg, hogy hol vagy, hanem, hogy hol lehetsz, hova visz ő, mit tesz veled, hogyan munkálja örök életedet és megszentelődésedet.

Igen, arról szól a karácsony a krisztusi példázatban, hogy legutoljára az ő Fiát küldte. Legutoljára őbenne és őáltala szólt Isten nekünk úgy, hogy ez a hang még mindig nem némult el. Ez még mindig hangzik, és az idők végezetéig – erre ígéretünk van – nem fog elhalkulni. Abban a testben jelent meg, amelyet az ember egyedül képes elviselni. Gondoljatok arra, amikor az Ószövetségben Istenről úgy beszél a Szentírás, mint emésztő tűzről, akit szeretne látni Mózes, meg a szent emberek, de nem lehet, mert megemészt. Aztán ez az emésztő tűz karácsonykor úgy jön el, hogy egy gyermekben testet ölt, mert ezt bírjuk elviselni. Én nem vagyok fizikus, de annyit tudok, hogy a magasfeszültséget azért kell transzformálni, amit egy háztartási gép, vagy egy még kisebb eszköz el tud viselni, mert azt a nagyfeszültséget nem bírná elviselni. Azért kell átalakítani, gyengeárammá formálni, hogy az a készülék elbírja viselni.

Karácsony erről szól, hogy az a hatalmas Isten, aki emésztő tűz, annyira „transzformálta magát”, olyan gyengévé tette magát, hogy egy magatehetetlen, kiszolgáltatott, üldözhető, meggyilkolható, testi bajokkal körülveendő kicsiny gyermek képében öltött testet, de őbenne keresi az embert, a bűnöst. Az 1. Timótheusnak írt levél 1. fejezetében is erről beszél az apostol, amikor azt mondja: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világra...”, és az apostol újból bizonyosságot tett élete vége felé a következő nemzedéknek, hogy mit jelent Jézus Krisztus eljövetele.

Mit jelent az, hogy benne keresi Isten az embert? Egy történetet hadd mondjak el! Gimnazista koromban, azt hiszem 1979-ben, kiadtak egy könyvet. Mivel a körülmények akkor olyanok voltak, a könyvet gyorsan a megjelenése után néhány órával be is vonták. Ez a könyv bibliai hivatkozásokat tartalmazott, de egy megtörtént, valós történetről szólt. 1972-ben Santiagóba tartott egy uruguayi rögbicsapat családtagokkal, szimpatizánsokkal, szurkolókkal együtt, és valahol az Andok 4000 méteres magasságában a repülőgép lezuhant. Tizenhatan éltek túl végül ezt a zuhanást.

A könyv egyik jelenetét hadd mondjam el a testvéreknek, mert az annyira beszédes! Amikor az életben maradt emberek egy kis élelmet kerestek, takarókat, meg egyéb ruhákat, amivel kihúzzák azt az időt, míg rájuk találnak, találtak egy rádiót. Ezen a rádión be tudták fogni a híreket. Azt hallgatták mindig: elindultak

a keresésükre; nem találják őket; és egyszer csak, nyolc nap után, az egyik tag, aki hallgatta a rádiót, azt mondta a többieknek: most azt mondták be, hogy megszüntették a keresést, mert nyolc nap után már nem létezik, hogy találnak túlélőket. És hozzátette ez az ember: innentől kezdve csak magunkra számíthatunk!

Karácsony annak a boldog üzenete, hogy Isten nem szüntette be a keresést! Még olyan hírt nem hallottunk, hogy Isten megszüntette volna az elveszettek keresését, feladta volna az ő nagy tervét és az ő nagy célját! Éppen ezért nem igaz az, hogy az ember csak magára számíthat. Karácsony annak az örömezenete: éppen, hogy nem számíthatunk magunkra, mert mi magunkat soha nem tudjuk megszabadítani, de számíthatunk arra az Úrra, aki megjelent testben! Akiről így beszél ez a himnusz – mert tulajdonképpen ez egy himnusz, egy magasztalás, egy ünnepi ének: „Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.”

Ez egy háromszor kétsoros himnusz ellentétpárokkal, aminek tulajdonképpen ez az alapja. Így kezdődik az ige: „minden versengés nélkül”. Azt kell, hogy lásuk ebben a kifejezésben, hogy ez vitán felül áll! Ez nem lehet vita tárgya, hogy Isten megjelent testben! Ezen nem érdemes vitatkozni, mert ez bizonyosság. Valóban nagy a kegyességnek eme titka! Úgy is lehet fordítani, hogy „nagy a hívő életnek ez a titka”. A hívő életnek ugyanis nem az a titka, hogy megtartok bizonyos előírásokat, vallási szokásokat, meg szabályokat, és hogyha azokat nem tartom be, akkor vége. A hívő élet titka: az evangélium.

Így mondja az apostol: ez a titka a hívő életnek, hogy Isten megjelent testben. Karácsonykor az a kérdés, hogy ezt a titkot ismered-e? Ez a titok nyilvánvaló lett-e előtted? Azért, mert azt mondja az Isten ígéje, hogy ez olyan titok, melyre magunktól rá sem jöhetünk, magunktól meg sem érthetünk. Éppen ezért ígéri Jézus az övéinek a Szentlelket, aki majd megtanít. Ha a titkosírás területét nézzük, minden titkosírást csak úgy lehet elolvasni, ha ismerjük a hozzávaló kódot. Amikor titkosan írtak valamit, azt azért tették, mert nem érthette mindenki, és azt akarták, hogy ne is értse mindenki. Viszont akinek birtokában van a kód, az megérti.

A karácsony drága örömezenete az, hogy Isten nemcsak a titkot adja nekünk, hanem a kódot is! A Szentlélek ez a „kód”. Jézus a Máté evangéliuma 11. fejezetében beszél erről, amikor azt mondja, hogy „Atyám... elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.” Ki fejti meg? Az Úr. Vajon érdekel-e ez a titok? Azt tapasztalom, hogy az elveszett emberek nagy többségét nem is érdekli ez a titok, de akit érdekel, annak Isten meg fogja fejteni. Joga van elrejtetni? Igen, mert nem ő rejtette el előttünk, hanem mi rejtettük el magunk előtt. A bűnesetben olyan nyilvánvaló volt minden, olyan világos volt minden. A bűneset azt jelentette: el van rejtve. Nem láthatja többet az ember, de az igazi világosság eljött ebbe a világba.

Nagy hír volt az elmúlt napokban, hogy két bolygó, a Jupiter és a Szaturnusz együttáll. Készültem én is, hogy megnézzem, de hétfőn az egész égbolt beborult, így nem láthattuk. Testvérek, az Isten titka, amely megjelent Krisztusban, a bűn miatt nem látszik, és erről mi tehetünk csak egyedül. Erről nem a körülményeink tehetnek, hogy úgy alakultak; de higgyük el, hogy az az Isten, aki könyörülő, a Szentlélek által megjelenteti újból és újból, hirdetteti ezt az evangéliumot!

Nagy a hívő életnek eme titka, mert úgy látszik, ezen áll vagy bukik a hívő élet! Nemcsak azért jelent meg testben, hogy reménysége legyen a naini özvegynek, Jairusnak vagy a leprásoknak, Zákeusnak vagy Mária Magdalénának, hanem azért, hogy testében vigye fel a bűnt a fára. És azért ez a hívő élet titka, mert ha valaki ezt vallotta, hogy Isten megjelent testben, annak azt a kérdést is rögtön fel kellett tennie, hogy „de miért jelent meg testben?” Egyetlen pogány istenről vagy istenségről se tanították azt, hogy testben megjelent, és leszállt az emberek közé. Akkor miért ez a hívő élet titka? Azért, mert aki ezt vallja, az tudja, hogy Neki miért kellett testben eljönnie. Azért, hogy ember bűnéért az ember fizessen meg! Az ember adósságát az ember rendezze! Ezért ez a hívő élet titka, és ezért nincs hívő élet Krisztus nélkül, mert akkor nem vallhatja valaki, hogy az Isten megjelent testben azért, hogy a Golgota keresztnél szenvedjen; hogy feltámadjon dicsőséges testben; hogy első zsenge legyen a halottak közül; hogy felmenjen így a mennybe, és oda várjon bennünket, hogy a mi testünknek is reménysége legyen!

Most olvastuk a Jób könyvében: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” Még a testünkre nézve is van reménységünk. Milyen csodálatos dolog! Ez a titok, ami tulajdonképpen előttünk karácsonykor lett nyilvánvalóvá, azt hirdeti nekünk, hogy megtette Isten azokat a lépéseket felénk, amelyek elengedhetetlenek voltak ahhoz, hogy mi is induljunk el őfelé, és legyen belőle boldog találkozás! Isten megjelent testben, és ezen a gyermekben, a testté lett Igén keresztül a hívő szívnek áttündöklök Isten atyai tanácsának, üdvtervének, győzelmes szeretetének minden dicsősége. Ezen keresztül látszik Isten örök szerelme, hogy teljes a váltság, hogy van bűnbocsánat és örökélet.

Karácsonykor tehát, így mondta valaki: összeér a mennyei és a földi világ. Eljön a menny erre a földre, hogy mi földiek egyszer majd mennybe mehessünk, hogy magához öleljen bennünket Krisztus. Maga Jézus köti össze a mennyet és a földet. Nem úgy van csak, mint Jákob esetében, hogy a lajtorja köti össze a mennyet és a földet. Számunkra Krisztus az, aki összeköti a mennyet és a földet.

Hadd említsem még meg, hogy mit jelent itt ez a mondat: Isten megjelent testben, megigazított Lélekben! Talán helyesebb, ha úgy fordítjuk, és jobban is értjük, hogy „igazoltatott a Lélek által”, hiszen ő igaz volt, mert bűn nélküli volt. Neki nem kellett megigazíttatni, de igazolta a Lélek, hogy „bizony, ez az Isten Fia”. A Lélek rátette a pecsétet. Már a születése is ezt jelzi, hiszen az angyal kijelenti Máriának, hogy a Szentlélektől fogantatott. Így lesz nemcsak születése, hanem halála is nagyszerű, egyetlen, örök érdemmé váló, közbenjáró cselekedet az Atyánál.

Ahogy a Zsidókhoz írt levélben olvashattuk: megláttatott az angyaloktól – úgy is igaz ez, hogy a mennyei lények, szolgáló lelkek, az angyalok, akik vágyakoztak betekinteni ebbe a csodába, ők is meglátták, és tudjuk, hogy hirdették karácsony estéjén: „született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában.” De én úgyis értem ezt, hogy „megláttatott az angyaloktól”, hogy ennek meglátására, a Krisztus titoknak, a Krisztus csodának az értelmezésére, megragadására és elfogadására ma is azok képesek, akik olyanok, mint az angyalok. Olyan értelemben, hogy engedelmesek, szolgálatkészek, mert az angyalok ilyenek voltak. Persze, mennyei lények, mi meg földi, nyomorult, bűn alá rekesztett emberek vagyunk. Bár igaz az Isten ígéje az Ószövetségben, hogy „még angyalaiban is talál

ISTEN MEGJELENT TESTBEN

hibát”, hát még bennünk, a sárházak lakóiban, de olyan értelemben megláttatott az angyaloktól, hogy igen, a szolgáló lelkek, az odaszánt életek meglátják. Karácsonykor azt mondja nekünk az ige: ne légy közömbös, közönyös, hanyag, lusta az Isten országában! Ne légy az Úrnak ilyen kettős magatartású gyermeke, hanem legyél az Úrnak közösségi embere! Legyél az Istennek odaszánt életű szolgálója, aki azt vallja: egész életem sem lesz elég, zengnem az ő dicséretét!

A héten vidéken volt egy temetés, ahol én csak gondolatban lehettem ott és lélekben. Egy olyan kedves atyafit temettek, akire csak úgy tudok gondolni, hogy az egész élete egy odaszánt szolgálat volt. Gyermekkoromtól kezdve ismertem, és mindig csak így jutott eszembe az ő lénye, kedves személye, hogy milyen odaszánt. Ahogy a Zsidókhoz írt levélben olvastuk, hogy „teszi az ő szolgálait tűznek lángjává”, azt mondtam: Uram, ha valakit tűznek lángjává tettél, akkor őt igen! Milyen csoda ez, testvérek! De milyen szomorúak vagyunk, amikor valaki, atyafi létére, fát, szénát és pozdorját épít az alapra! Ezt úgy szoktuk mondani, hogy takaréklángon tud égni csak, és nem tűznek lángjává tétetik.

Karácsony azt jelenti: nem elég, hogy Isten megjelent a csipkebokorban, az ószövetségi szertartásokban, a szent sátor jelképeiben, a próféták szavában – még az is elég lett volna –, de megjelent testben. Nem kellene neked is tovább menni? Testvér, nem kellene neked is továbblépni a hálaáldozat, az odaszánás, a szolgálat terén? Nem kellene neked is több szentséget árasztani, több lelkesedést, több béketűrést, több hitet a mi Urunkban? Nem indít, nem inspirál bennünket ez erre? Igen, megláttatott az angyaloktól. Minél inkább odaszánjuk magunkat, annál többet és annál világosabban fogjuk látni az előttünk levő célokat és mindazt, amit az Úr nekünk ad.

Hogyan folytatja? Azt mondja: „hirdettetett a pogányok közt”, azért, mert van ennek a himnusznak a háromszor kettes ellentétpárjában egy láncforma. Hogyan következik egyik a másikból? Itt például úgy, hogy aki megláttatott az angyaloktól, az hirdettetett a pogányok között. Vagyis, aki meglátta, az hirdesse! Vagy úgy is lehet mondani, hogy aki látta, az nem teheti, hogy ne mondja! János apostol így mondja: „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek” – mert így gondolkodott: nem tehetjük, hogy amiket láttunk, azokat ne szóljuk!

Ezért, testvér, ha látod az Istennek Krisztusban megjelent szeretetét, akkor kezd el hirdetni! Hol? A pogányok közt. Azt mondja az ige: „hirdettetett a pogányok közt”. Azért, mert ott van a legnagyobb szükség rá. Ha két beteg közül kell választani, az orvos a súlyosabbhoz fog menni. Ha két műtét van, melyiket vedd előbbre, hát az életveszélyeset, nem? Valahogy így van az Isten kegyelme által megvilágosodott ember is, hogy „a pogányok közt hirdettetett”. Csak kétféle embertípus van. Nincs olyan, hogy vallásos ember. Vagy hívő, vagy pogány. Ne értsétek félre, de még olyan sincs, hogy evangélikus, katolikus, baptista vagy református! Vagy hívő vagy, aki látod az Isten szerelmét Krisztusban, vagy pogány, akinek a kegyelem azt jelenti, hogy hirdetik még. A hívőnek már hirdették: „és mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus...” A pogánynak meg a kegyelem úgy jelenik meg, hogy még hirdetik: hirdetjük nektek is. Milyen csodálatos!

Azt olvassuk: „hirdettetett” – passzívumban van az igealak. Látjátok, nem is azt mondja Pál, hogy „hirdettem”, mert lassan befejezi, hanem azt mondja, hogy

„hirdettetett”. Ezzel sok mindent kifejez az apostol. Egyrészt azt, hogy foglya az igének. Tehát neki nincs saját üzenete, hanem minden prédikációja, minden mondanivalója az Istentől jött üzenet átadása. Hirdettetett – ezzel kifejezi, hogy nem azt mondom, amit akarok, nem azt, ami aktuális, nem azt, amire vágyakoznak, vagy amit hallani akarnak, hanem azt mondom, amit hallaniuk kell. Hirdettetett – mert Istentől kapott üzenete volt.

Ezzel a passzívummal az Isten igéje azt fejezi ki, hogy Pál apostol előtt is voltak már, akik hirdették az üzenetet, meg lesznek még utána is. Tehát, nem ő kezdte hirdetni. Egyik a másiknak adta a stafétabotot. Egyik elhalt, elment, kivégezték. Utána jött a következő. Meghal az egyik próféta az Ószövetségben, jön a másik. Keresztelő Jánost lefejezik, Jézus otthagyja az ácsműhelyt, megy tovább, és azt mondja: elközelített a mennyek országa, térjete meg! Aztán jönnek az apostolok. Jönnek az egyházatyák. Jönnek a reformátorok. Egyik a másiknak adja az evangéliumot. Ó, milyen csodálatos valóság ez, hogy hirdettetett a pogányok közt!

Azt mondja az ige: „hittek benne a világon” – ez megint csak a láncnak a következő része. Hinni csak a hirdetett ige alapján lehet. Ez is a Biblia egy nagy kijelentése, hogy a hit Isten igéje által van. János apostol arról beszél, hogy „mi láttuk, kezünkkel érintettük, tapintottuk az élet igéjét – nektek meg hirdetjük”. Le vagytok maradva tőlünk? Nem. Előnyben vagyunk, mert mi láttuk az Urat? Nem. Pál apostol azt mondja a Korinthusbeliekhez írt levelében, hogy „ha ismerjük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük”.

Már református templomoknál is divat lett az utóbbi időben, hogy Betlehemeket állítanak fel jászollal. Betesznek egy babát oda, Máriával, Józseffel, aztán megy a versengés, hogy ki tud nagyobb, szebbet alkotni, meg ki tud élő állatot vinni. Mit mond az Isten igéje? Nem kell ilyenekre gondolnunk, hagyjuk abba ezt, mert hirdettetett; hirdetjük nektek! Az apostoloknak esze ágában nem lett volna Betlehemet készíteni, de azt nem adták fel, hogy „hirdetjük”, és hittek benne, mert hinni csak így lehet. Hitet Isten nem munkál máshogy. Munkálhatna máshogy is, mert hatalmas, hatalma van rá, de ő nem akar más módon hitet munkálni. Ezért örülök, hogy nálunk az ige hirdetés van a középpontban! „Hirdetjük nektek az örök életet”, és azt mondja János apostol: hirdetjük, hogy közösségetek legyen velünk, ahogy nekünk is közösségünk van Istennel!

Tehát, úgy látszik, az ige hirdetés teljesen alkalmas arra, hogy bevonjon bennünket ezzel a hatalmas Istennel való közösségbe, az istenfiúság csodájába, és bevonjon bennünket a gyülekezeti testvériség áldásába! Erre alkalmas a hirdetett ige? Igen. Honnan veszi az erejét? Hát onnan, hogy Isten cselekedett értünk. Nemcsak beszélt, hanem megjelent testben, igazoltatott a Lélek által, hirdettetett a pogányok közt, és hittek benne a világon. Éppen ezért, ez az ige tulajdonképpen a miszsióknak az alapja is kell, hogy legyen, mert ezzel, hogy hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, mintha az apostol megismételné az 1Kor 15,58-at, hogy a „ti munkátok nem hiábavaló az Úrban”. Arra biztatja Isten az ő karácsonyt ünneplő népét, hogy ne adjátok fel az ige továbbadásának, hirdetésének a szolgálatát!

Hol hirdetheted? Mindenütt, amerre jársz. Amíg van egy ember is a környezetünkben, aki még nem hallotta, addig nem vagyunk felmentve ennek a köteles-

ISTEN MEGJELENT TESTBEN

sége alól. El lehet mondani baráti társaságban. Nem könnyű biztos! El lehet mondani családban. Nyilván még nehezebb! El lehet mondani a munkahelyen, hogy az Ige testté lett. Mit jelent a karácsony? Isten megjelent testben. Aztán vagy nyitja az Úr a szívet, – azt már bizzuk oda – vagy nem. Ránk ezt bízta, hogy „hirdetett a pogányok közt”. A szív nyitásának kulcsát nem adta ide, az nála van, a Szentléleknél.

Éppen ezért, tégy félre minden okoskodást! Fogadd el hittel, és Jézusban beteljesedve lásd üdvösségedet! Jézusban beteljesedve látjuk üdvösségünket, és így higgyünk és így munkálkodjunk mi is a karácsonyi üzenet továbbadásán, amelynek alapja az, hogy az Isten megjelent testben! Bocsánat, hogy így mondom: beleprézelte magát a hatalmas Isten egy kicsi testbe, amely tudjuk, hogy a megüresítést, a megaláztatást jelentette. Ó, milyen boldogok vagyunk, ha tudjuk ezt azért, hogy engem meg dicsőségébe vigyen. Ő szegénnyé lett értünk – mondja másik helyen az ige ugyanezt, csak más oldalról közelíti meg. Azt mondja: szegénnyé lett értektek, hogy ti gazdagok legyetek! Testté lett értetek, aki lélek volt, hogy mi ne csak test legyünk, hanem lélek is! Lejött a menny a földre, hogy a föld egyszer majd mennyei legyen, és nemcsak az új föld is új ég csodájában, hanem a mi személyes hívó életünk megváltásában, megszenteltetésében és megdicsőítésében!

Így vegyük el a karácsonyi örömhírt hálás szívvel, és adjuk tovább boldogan!
Ámen.

Imádkozzunk!

Drága mennyei Atyánk, magasztalunk téged az Úr Jézus Krisztus váltságáért, amellyel elvállalta azt, hogy eljön küldöttként, amellyel azt mondta: igen, küldj el engem! Köszönjük, hogy a Fiú valóban engedelmes volt a Golgota keresztségéig. Köszönjük, hogy nekünk is hirdettetett valamikor ez. Áldunk téged, ha elvetted a homályt, az értelmünk sötétségét, és kinyílt előttünk a titok, nyilvánvalóvá lett a csoda, amelyben megismertünk téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél, a Jézust.

Úr Jézus Krisztus, könyörülj meg ezen az egész teremtett világon! Áldd meg gyülekezetünk minden tagjának az ünnepét a családokban; azokét is, akik egyedül töltik az ünnepet, vagy magányosnak, kitaszítottak, csalódottak érzik magukat! Kezedbe tesszük életünket, Urunk, jó helyen van ott. Áldj és őrizz meg a Krisztusban, a mi Urunkban, Megváltónkban!

Ámen.

318,1.8 ének

1. Jer, mindnyájan örüljünk, És szívünkben vigadjunk,
Mert született Úr Jézus nekünk.

(...)

8. Mi azért e felségben, Emberré lett Istenben:
Higgyünk mi egy reménységünkben.